

[Alfred Jensen.]

sernes maksimum; vi foreslår, at det forhøjes med 25 pct. Jeg tror ikke, der kræves nogen særlig motivering for en sådan forhøjelse. Der findes sikkert ingen her i salen, der vil påtage sig at forsørge en familie for godt 50 kr. om ugen, selvom dertil kommer en beskedent huslejhjælp.

Dernæst foreslår vi, at der gives fuld refusion af udgifterne til børnetillæg og huslejhjælp. Vi gør det, fordi vi betragter både børnetillægget og huslejhjælpen som sociale ydelser og mener, at udgifterne til disse ikke ensidigt skal afholdes af arbejderne, men bør afholdes af samfundet. Vi kan heller ikke erklære os tilfredse med, at huslejhjælp kun ydes til forsørgere og til ikkeforsørgere med 15 års medlemstid og derover. Efter vor opfattelse er det nødvendigt, at også ikke-forsørgere med under 15 års medlemstid får adgang til huslejhjælp, og vi har stillet ændringsforslag herom.

Desuden foreslår vi, at bestemmelserne om ydelse af huslejhjælpen ændres på en sådan måde, at de begrænsninger, der er fastsat i loven, helt afskaffes, det vil sige, at man ikke alene afskaffer zoneinddelingen, men også maksimumsbeløbet, 40—60 kr. Jeg har tidligere påvist, hvor urimelige disse bestemmelser er. Dels virker zoneinddelingen urimeligt, dels virker satserne fuldkommende ødelæggende, idet der findes adskillige arbejdsløse, som har været nødt til at leje sig ind for en betydelig højere leje end den, der er regnet med. Jeg gør opmærksom på, at det, at maksimumsbeløbene slettes, ikke vil betyde, at de arbejdsløse kan få al den hjælp til huslejen, de kan finde på at forlange; der skal som bekendt fremlægges huslejevittering, for at det kan konstateres, hvor stor lejen er.

Endvidere foreslår vi ophævelse af nogle af de i besættelsestiden gennemførte bestemmelser. Der er for det første bestemmelsen om, at tilskuddet til kasserne kan nedsættes, hvis der er uforholdsmæssigt mange unge arbejdsløse, og dernæst bestemmelsen om forlænget karenstid. Efter vor opfattelse burde ingen af de to bestemmelser nogensinde have været gennemført, men det skete som bekendt i 1942, da der var en lidt mildere stemning overfor de reaktionære taler, der blev holdt om sociallovgivningen; derfor lykkedes det dengang at få disse bestemmelser gennemført. Vi har gang på gang stillet forslag om, at de blev slettet; vi mener, at tidspunktet må være inde nu, og derfor har vi stillet ændringsforslag derom.

Endelig foreslår vi, at 26 ugers bestemmel-

sen helt slettes. Den findes tre steder i loven. Desværre har der indsnegget sig en trykfejl, så det ser ud, som om vi ikke vil have den slettet der, hvor den har størst betydning; jeg beder om, at man er opmærksom på, at vi ønsker at i § 15 a skal ikke alene stk. 2; men også stk. 1 udgå. Jeg har ofte talt om denne bestemmelse og påvist dens urimelighed. For nylig har min partikammerat, det ærede medlem hr. Kaj Hansen, stillet forslag om, at denne bestemmelse skulle udgå. Man har, som skik og brug er, ikke sat vort forslag til behandling, ej heller i denne forbindelse. Nu kender vi jo vejen, vi kan gå, og derfor har vi stillet ændringsforslag ved denne lejlighed.

Endelig kommer som følge af denne ændring angående 26 ugers bestemmelsen en ændring til § 19 om, at maksimumsbestemmelserne for fortsat hjælp, der løber for 70 dage, ændres således, at kasserne selv afgør, hvor mange dage de vil yde ekstra hjælp, fortsættelseshjælpen, men der er en bestemmelse om, at man skal give meddelelse til arbejdsløshedsdirektøren derom, og den står stadig ved magt efter vedtagelsen af vort ændringsforslag. For at give kasserne en mulighed for at komme de arbejdsløse til hjælp, foreslår vi, at samtlige udgifter ved en sådan ekstra ydelse afholdes af statskassen. Jeg vil ikke tro, at en lang motivering heraf er nødvendig. Den, der har opbrugt maksimum eller, som det nu kan være tilfældet, falder for 26 ugers bestemmelsen, er henvist til socialkontoret, hvis han ikke kan skaffe sig arbejde, og det har vist sig umuligt i adskillige tilfælde; det bliver altså samfundet, der kommer til at betale. Enhver ved, at det er et hårdt økonomisk og moralsk pres, der lægges på den mand, som stødes ud i arbejdsløsheden, og jeg vil også tro, det er erkendt, at for den mand, der ikke kan få understøttelse af arbejdsløshedskassen, bliver det moralske og økonomiske tryk hårdt, fordi det nu engang ikke er morsomt at gå til kontrol og behandling på et socialkontor, og dernæst, fordi understøttelsen kun er ca. $\frac{2}{3}$ af hjælpen gennem arbejdsløshedskasserne. Jeg tror, at alle vil være enige med mig om, at allerede 50—60 kr. om ugen i almindelighed er for lidt for et ægtepar at leve for i flere måneder, og at det vil være endnu dårligere stillet ved at få kun 35—40 kr. udbetalt på socialkontoret, efter at man i måneder har måttet tære på sine reserver.

Det er de ændringsforslag, vi har stillet til denne behandling; jeg skal anbefale dem til vedtagelse og iøvrigt sige, at vi betragter ministerens ændringsforslag som en så stor